

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

4 V. Christus in triduo mortis fuerit homo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

ARTICVLVS IV.

COMMENTARIVS.

Verum Christus in triduo mortis fuerit homo.

279.
§2. d. 21. q. 1.
a. 1. & quo. 2.
a. 1. & quo. 3.
§4. cor. 16.
quo. 4. a. 1. &
op. 3. c. 236. o.
p. 19. c. 68. cap.
20. fin.

A Quartum sic proceditur. Videtur quod Christus in triduo mortis fuerit homo. Dicit enim Augustinus in primo de Trinitate. Talis erat illa susceptio, qua Deum hominem faceret, & hominem Deum. Sed illa susceptio non cessauit per mortem. Ergo videtur quod per mortem non desierit esse homo.

2. Præterea, Philosophus dicit in 9. Ethic. quod unusquisque homo est suus intellectus: unde & post mortem, animam Petri alloquentes dicimus, Sancte Petre ora pro nobis. Sed post mortem filius Dei non fuit separatus ab anima intellectuali. Ergo in illo triduo filius Dei fuit homo.

3. Præterea, omnis sacerdos est homo, sed in illo triduo mortis, Christus fuit sacerdos, aliter enim non verum esset quod dicitur in Psalm. 109. Tu es sacerdos in æternum. Ergo Christus in illo triduo fuit homo.

Sed contra: Remoto superiori, remouetur inferius, sed viuum, siue animatum est superius ad animal, & ad hominem: nam animal est substantia animata sensibilis: sed in illo triduo mortis corpus Christi non fuit viuum, neque animatum. Ergo non fuit homo.

Respondeo dicendum, quod Christum verè fuisse mortuum.

Habetur in 1. articulo fidei. Vnde asserere omne illud, per quod tollitur Concil. 1. E. veritas mortis Christi, est error contra fidem. Propter quod in p. 1. cap. 12. epist. synodali Cyrilli dicitur. Si quis non cõfiteatur Dei Verbum

passum carne, & crucifixum carne, & quod mortem gustauit carne, anathema sit. pertinet autem ad veritatem mortis hominis vel animalis, & per mortem desinat esse homo vel animal: mors enim hominis, vel animalis provenit ex separatione anime, quæ cõplet rationem animalis, vel hominis. Et ideo dicere Christum in triduo mortis hominem fuisse, simpliciter & absolute loquendo erroneum est. Potest tamen dici, quod Christus in triduo homo

lib. 2. de sac. 1. parte. c. 11. duo hominem fuisse, dicentes quidè verba erronea, sed sensum erroris non habentes in fide. Sicut Hugo de sancto Vic. qui ea q. 75. a. 4. l. 3. ratione dixit Christum in triduo mortis fuisse hominem, quia sen. d. 22. p. 1. dicebat animam esse hominem, quod tamen est falsum: ut in prima parte ostensum est. Magister etiam Sententiarum in 22. dist. tertij lib. posuit, quod Christus in triduo mortis fuit homo alia ratione: quia credidit quod vnio anime & carnis non

7. p. q. 75. ar. 4. q. 2. art. 5.

esset de ratione hominis, sed sufficeret ad hoc, quod aliquid sit homo, quod habeat animam humanam, & corpus, siue coniuncta siue non coniuncta. Quod etiam patet esse falsum ex his que dicta sunt in 1. p. & his que supra dicta sunt, circa modum vnionis.

Ad primum ergo dicendum, quod Verbum Dei suscepit animam, & carnem vnitam: & ideo illa susceptio fecit Deum hominem, & hominem Deum. Non autem cessauit illa susceptio per separationem Verbi ab anima, vel à carne, cessauit tamen vnio carnis & anime.

Ad secundum dicendum, quod homo dicitur esse suus intellectus, non quia intellectus sit totus homo, sed quia intellectus est principior pars hominis, in quo virtualiter consistit tota dispositio hominis sicut si rector ciuitatis dicitur tota ciuitas, quia in eo consistit tota dispositio ciuitatis.

Ad tertium dicendum, quod esse sacerdotem, conuenit homini ratione anime: in qua est ordinis character. Vnde per mortem homo non perdit ordinem sacerdotalem, & multo minus Christus, qui est totius

sacerdotis origo.

Fr. Suárez, tom. 2.

A

B

C

D

E

Quæstio huius art. (si recte consideretur) eadem est cum illa, quam D. Thom. tractauit supra q. 2. art. 5. an in Christo homine facta fuerit vnio anime & corporis. Qua ratione fuit necessaria illa vnio anime & corporis, ut Verbum fieret homo, eadem ratione fuit necessaria, ut perseveraret homo, & ideo sicut ex principio fidei, quod Deus factus est homo, necessario sequitur assumptis corpus, & animam inter se vnita, ita ex cõtrario principio, quod in morte dissoluta fuit vnio anime & corporis, sequitur tunc Deum desisse hominem. Quocirca nulla hic superest noua difficultas. Videantur dicta priori tomo disputatio 14. sect. 4.

An vero concedendum sit, in triduo fuisse Christum, quæstio est de modo loquendi, & Durandus quidem in 3. d. 26. q. 2. absolute negat. Quia Christus dicit suppositum subsistens in duabus naturis, humana & diuina: Christus autem in triduo non subsistebat in illis duabus naturis. Item Iesus non erat in triduo, quia si non erat homo, non erat hic homo ergo neque erat Christus. Vnde infert Durandus non esse verum, Christum descendisse ad inferos, & iacuisse in sepulchro. Alij vero dixerunt in triduo vere, ac proprie fuisse Christum, quia fuit eius anima: quæ est Christus. Ita Vvicleph. ut refert Vvaldens. libr. 1. doctrinalis fidei antiquæ capite. 34. qui hæreticus in modo non errabat: tamen in sensu, & ratione suæ locutionis incidit in errorem, quem ex Hugone hic refert D. Thom. Dicebat enim animam esse hominem. Dicendum est ergo proprie, & in rigore Christum, ut significat subsistentem in duplici natura integra, non permanisse in triduo, ut argumentum supra factum probat: tamen per sinechdochen tribuendo parti appellationem totius, dicitur Christus fuisse in triduo, sicut nunc dicitur Sanctus Petrus esse in celo. Vel certe (ut Caiet. hic notat circa titulum art.) Christus in triduo non significabat suppositum duarum naturarum, id est, diuinitatis, & humanitatis, sed suppositum diuinitatis, quod erat vnium anime, & corpori. Sed hæc sunt satis de quæstione de modo loquendi.

Dubium
Durand.

Vvaldens.

D. Thom.

Responso.

In triduo vni-

re ne, ac pro-

prie Christum

fuerit.

Caietan.

ARTICVLVS V.

Verum fuerit idem numero corpus Christi viuentis & mortui.

Quintum sic proceditur. Videtur, quod non fuerit idem numero corpus Christi, viuentis & mortui. Christus enim vere mortuus fuit quo 3. art. 4. sicut & alij homines moriuntur. Sed corpus cuiuscumque alterius hominis, non est simpliciter idem numero mortuum & viuum: quia differunt essentiali differentia. Ergo neque corpus Christi est simpliciter idem numero mortuum & viuum.

2. Præterea, secundum Philosophum in 5. Metaph. Quæcunque sunt diuersæ speciei, sunt etiam diuersa numero. Sed corpus Christi viuum & mortuum fuit diuersum specie, quia non dicitur oculus & caro mortui, nisi æquiuoce: ut patet per Philosophum in 1. de anima & 7. Metaph. Ergo corpus Christi non fuit simpliciter idem numero viuum, & mortuum.

3. Præterea, Mors est corruptio quadam. Sed illud quod corrumpitur corruptione substantiali, postquam corruptum est, iam non est: quia corruptio, est mutatio de esse in non esse. Corpus ergo Christi postquam mortuum fuit, non remansit idem numero, cum mors sit substantialis corruptio.

Sed contra est, quod Athanasius dicit in Epistola ad Epictetum: Circumciso corpore, & potato, & manducante, arbitrabar.

Rk 3 & la-

280.

quo. 2. a. 1. &

quo 3. art. 4.

d. 1. & quod.

4. q. 5.

Libr. 5. mer.

text. 12. 10. 3.

Li. 2. de ani-

ma, et. 9. &

7. mer. text.

35. 10. 2. & 3.

Circa me. il.

lius, inc. Ego

arbitrabar.